

Kedves Ifjú Barátom!

Nevem Csongor, a régmúlt idők fiatal hősszerelmes ífjúja, kit sokfelé vetett az élet. Engedd meg, hogy e pár sorral olyan intelmeket osszak meg veled, melyek nekem is nagy segítségemre lettek volna útjaim során.

Van az úgy, hogy az ember még élete hajnalán bizonytalanul jár-kél a világban, hisz nem tudja, merre menjen, hol keresse mindazt, mi az életben érdemes és kedves. Én is voltam így számtalan időn át, oh, ne hidd, hogy nem! Ezért írom levelem Neked, ki majd sokára fogsz élni, századokkal később, hogy Neked ezáltal segítek. Mégis hogyan tehetném? Összeterelem itten lapom széles mezején gondolatim, tapasztalásim szertefutó nyáját, hogy az élet csekélyke világomból látott értelmén okulhass, tanulhass Te is!

Kezdem is hát el tüstént, mit mondani akarok! Igazi vágy ég bennem, hogy papírra vessem Neked kalandom. Akár hiszed, akár nem, egy csodaszép kastélyban élem napjaim, boldogságba és gyönyörbe temetkezvén. Aranyalmák csüngnek földöntúli csodafámról, szikrázóan csobogó csermely, vadregényes erdőségek a kertemben minden, mit az ember csak kérhet. Ám mindez nekem csöppet sem számít, csak egy van, mi igazán fontos, az pedig, kivel e paradicsomi helyet megoszthatom, kiért e világon keresztülvágtam, egy szerelmem, Tünde, kivel megeltem igaz boldogságom.

Hej, de sokat bolyongtam én az áhított boldogságért! Éppen, midőn belefáradtam a hasztalan keresésbe, e kertben megláttam őt, ez égi szépséget, s azonnal beleszerettem. De abban a percben el is tűnt előlem, és nekem többé nem volt maradásom, mert tudtam, ez a dicső, ez a szent, az égi tünemény, kivel végre boldog lehetek. Ez az, amit kergettem idáig hiába, de most megeltem és nem engedem, mert mi értelme is volna nélküle az életemnek.

Utam érte menvén küzdelmekkel teli és fáradságos volt. Első megtorpanásom egy keresztútnál történt. „Sík mezőben hármás út, Jobbra, balra szertefut, A középső célra jut.” Kézenfekvő volna, ugye, hogy melyik út a helyes fejben, ám a valóság sosem lesz ily könnyű. Választani igen nehéz, sokat tévelyeghetsz, ha rosszra lépsz, s jaj, ha végleg el is veszél beléjük!

Töprengedve álltam ott, három vándor jött felém, esküdvén arra, hogy neki mi szép és jóleső. Pénzt mondá az első, boldog csak az lehet, kinek zsebe zörög. Második a világnak nagy ura, s nincs is semmi jobb annál, mint a hatalom. A harmadik elméjét köszörüli és okosodik, mindenáron a tudásra esküszik. Szép és nemes érték mind a három, nem mondom, de mi haszon van belőlük, mindegyik múlandó, valódi érzelmek nincsenek mögöttük. Hát tényleg ezekért lenne érdemes élni?

Elmesélem, kedves Ifjú, ezen három otthagytam, jeléül szívük üres és poros, akár a hamus láda. Később azután visszaköszöntek, újra szembejöttek, de már szegényen, uralom híjján, észvesztetten. Én, bár akkorra már igencsak elkeseredett lévén, még mindig hittem, és tudtam folytatni utam, hisz meglesz mindenáron, amiért epekedtem s vágyakoztam. Csak úgy én el nem tántorodom! De ne szaladjunk úgy előre! A hármás útban állva én egy ágrólszakadt emberre találék, kinek Balga a csúfos neve, de esze van mégis, nem oly egyszerű, akár a faék. Benne letem hű útítársra, kivel már jobban esett végigverekednem ezen hosszú és fáradalmas úton. A barátság, Ifjú, tudd meg, az élet egyik legnagyobb ajándéka! S az az igaz barát, ki segít a bajban, s veled örül mindenkoron.

Kérdeznéd már joggal, tudom, mi ez a sok rossz és hátráltatás, mellyel meg kellett küzdenem. Részletekkel nem untatlak, ám annyit elmondhatok, hogy egy gonosz banya, kivel még jót is cselekedtem, s három rossz manó, kiket bizony át kellett vernem, minduntalan dologomba avatkoztak, s megtévesztettek, ármánykodtak. Mit sem tudva, naívan, hiszékenyen indultam neki e világnak, s meg kellett lássam, bízni csak kevesekben lehet, nem minden az, aminek látjuk, jó tételért nem mindig jár viszonzás, de néha a rossz cselekedetért mégis jár megbocsátás.

Kedves Barátom, most már láthatod, a saját boldogságunkat megtalálni nehéz, és kell hozzá erő és oly szent akarat, mely végig tud vinni minket a legnehezebb helyzeteken is, ahol már végképp megfeneklettünk és nem látunk kiutat. Én is hányszor feladtam volna és a végén Tünde kezébe' haltam volna, oly kétségbeesett és letört voltam. Ám az élet, ha látja, hogy valamit nekünk szánt a sors, bizton állíthatom, ott segít meg, ahol végképp elakadtál. Sokszor az igazi boldogság ott van előttünk, de hiába, mi nem vesszük észre, pedig csak karunkat kéne kinyújtani érte.

Őszintén beszélve Tevéled, ezt nehéz is lesz hallanod, tudom, a szerelem hiába gyógyír minden sebedre, lelked öntözője, világod bearanyozója, sokszor lemondásokra kényszerít. Tündéri kedvesem eldobta öröklétét, csak hogy együtt lehessünk, s majd egyszer életünk alkonyán együtt halhassunk. Hát mégis mi volna ez, ha nem igaz szerelem! Kárpótlásul kaptuk ezért a feljebb említett kastélyt, hogy benne lakva a földi világban hiányt ne szenvedjen. A szerelemnek ugyan van fájdalma, de igazán eltörpül mindamellet, amiért a világ legédesebb érzése.

Mindent összevetve, édes Ecsém, a világ forog velünk, meg nem áll soha, s így, mi is egyszer elmúlunk majd, ami jól van. Hol van lakásod? - nem számít. Honnan jöttél? - nem számít. Hogy milyen körülötte a rét, hogy esik-e, hogy fúj? – mind-mind nem számít. Ezért van csak egy, ami lényeges, - a boldogság! Számomra ez a mérhetetlen szerelem földi de egyszerre égi beteljesülése is, mely átjárja testedet, lelkedet. Amely megtanít arra, hogy szeretni és szeretve lenni, és ezt senki mással el nem cserélni, a legtisztább, legidillibb boldogság forrása. Aki megtalálta ezen igaz boldogságot, az már nem élt hiába. A földi javak elszállhatnak, de amíg életedet megoszthatod azzal, ki számodra a világon a legkedvesebb, csakis boldog ember lehetsz!

Legyen a boldogság elérése a legfontosabb cél az életedben! Bármerre jársz, bárhová vigyen az élet, azt, akit igazán szeretsz, soha el ne hagyd, tegyél meg érte mindent!

Ezt kívánja Néked hű barátod,

Csongor

Kelt: Az Éj éltének sokadik esztendejének szép kikelet havának második napján